
Februar 2024
Social 4

Notat om hjælp til flytteudgifter efter aktivlovens § 85, stk. 1 og 2.

Ankestyrelsen

Til brug for temamøde den 29. februar 2024.

Indholdsfortegnelse

KAPITEL 1: INDLEDNING	4
KAPITEL 2: LOVGRUNDLAG	5
Lov om aktiv socialpolitik	5
Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område (retssikkerhedsloven)	5
KAPITEL 3: GENERELT	7
Vejledning om hjælp i særlige tilfælde og hjælp til everlevende efter kapitel 10 og 10 a i lov om aktiv socialpolitik	7
vejledning om lov om aktiv socialpolitik	13
KAPITEL 4: BETINGELSER FOR RET TIL HJÆLP TIL FLYTTEUDGIFTER	14
Hvad forstås ved begrebet flytteudgifter?	14
Hvorfor både § 85, stk. 1 og stk. 2?	14
Hvad er betingelserne for hjælp efter § 85, stk. 1?	15
Forbedring af boligforhold	15
”passende bolig”	16
flytningen af være en ”rimelig disposition”	16
økonomisk trang	17
Hvad er betingelserne for hjælp efter aktivlovens § 85, stk. 2?	17
Rimeligt begrundet enkeltudgift	18
Øvrige betingelser	18
Udgifter påtaget før ansøgning	18
Kommunens vejledningsforpligtelse og helhedsorienteret sagsbehandling	19
KAPITEL 5: PRAKSIS – ANKESTYRELSENS PRINCIPMEDDELELSER	20
KAPITEL 6: DE KONKRETE MØDESAGER	23
Generelt	23

Kapitel 1: Indledning

Temaet for mødet er hjælp i særlige tilfælde efter lov om aktiv socialpolitik §§ 85, stk. 1 og 2 samt § 88.

Aktivlovens § 85 er aktivlovens regel om hjælp til flytteudgifter.

Aktivlovens § 88 er aktivlovens regel om, at ansøgeren normalt ikke kan få hjælp til udgifter, de har påtaget sig forud for ansøgningen.

Kapitel 2: Lovgrundlag

LOV OM AKTIV SOCIALPOLITIK

Lov nr. 455 af 10. juni 1997, jf. lovbekendtgørelse nr. 1031 af 22. juni 2023

KAPITEL 10

§ 85. Kommunen kan yde hjælp til en flytning, som forbedrer ansøgerens eller familiens bolig- eller erhvervsforhold, herunder en flytning, hvor der flyttes fra en bolig med en boligudgift, der ikke svarer til ansøgerens eller familiens økonomiske formåen, til en bolig med lavere boligudgift. Det er en betingelse for hjælpen, at hverken ansøgeren eller ægtefællen har økonomisk mulighed for at betale udgifterne.

Stk. 2. En kommune kan derudover yde hjælp til rimeligt begrundede enkeltudgifter i forbindelse med flytning til en person, som har været ude for ændringer i sine forhold, hvis den pågældendes egen afholdelse af udgifterne i afgørende grad vil vanskeliggøre den pågældendes og familiens muligheder for at klare sig i fremtiden. Hjælpen kan normalt kun ydes, hvis udgiften er opstået som følge af behov, der ikke har kunnet forudses. Kommunen kan dog efter en konkret vurdering undtagelsesvis yde hjælp til en udgift, der har kunnet forudses, hvis afholdelsen af udgiften er af helt afgørende betydning for den pågældendes eller familiens livsførelse.

Stk. 3. Hvis flytningen sker til udlandet, er det en forudsætning for, at kommunen kan yde hjælp hertil, at ansøgeren er statsborger i eller har særlig tilknytning til vedkommende land, eller at ansøgeren er sikret varige arbejdsmuligheder i landet.

Stk. 4. Hjælpen efter stk. 1 og 2 ydes af den kommune, hvori boligen, der flyttes til, ligger, jf. § 9, stk. 12, i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. Hvis boligen, der flyttes til, ligger i udlandet, ydes hjælpen af opholdskommunen, jf. § 9, stk. 1, i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

KAPITEL 11

§ 88. En person kan normalt ikke få hjælp til udgifter, som den pågældende har påtaget sig, inden vedkommende har ansøgt kommunen om hjælp.

LOV OM RETSSIKKERHED OG ADMINISTRATION PÅ DET SOCIALE OMRÅDE (RETSSIKKERHEDSLOVEN)

Lov nr. 453 af 10. juni 1997, senest bekendtgjort i lovbekendtgørelse nr. 1109 af 24. august 2023

KAPITEL 3 A

§ 10. Myndigheden har ansvaret for, at sager, der behandles efter denne lov, er oplyst i tilstrækkeligt omfang til, at myndigheden kan træffe afgørelse.

KAPITEL 9

§ 52 a. Ankestyrelsen træffer afgørelse uden medvirken af beskikkede medlemmer i sager om klage over kommunalbestyrelsens afgørelser, når det er fastsat ved lov, at sagerne kan påklages til Ankestyrelsen, jf. dog § 52 c.

Stk. 2. Ankestyrelsen træffer afgørelse uden medvirken af beskikkede medlemmer i sager om klage over afgørelser, der er behandlet af Udbetaling Danmark, og hvor der ikke er tvivl om afgørelsen. Tilsvarende gælder for afgørelser, der er truffet af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når der ikke er tvivl om afgørelsen.

Stk. 3. Ankestyrelsen træffer afgørelse uden medvirken af beskikkede medlemmer i sager omfattet af § 61 om uenighed mellem kommuner om deres forpligtelser, jf. dog § 52 c.

Stk. 4. Ankestyrelsen træffer afgørelse uden medvirken af beskikkede medlemmer i sager efter adoptionsloven, jf. dog § 52 c, stk. 1.

Stk. 5. I sager omfattet af stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 4 kan Ankestyrelsen i tilfælde, hvor der er tale om en øjeblikkelig opstået trangssituation, eller hvor der i øvrigt er særligt behov herfor, træffe en foreløbig afgørelse. Ankestyrelsen skal snarest muligt træffe en endelig afgørelse i sagen.

§ 52 c. Når Ankestyrelsen skønner, at en sag, der er omfattet af § 52 a, stk. 1, 3 eller 4, har principiel eller generel betydning, træffes afgørelse i sagen på et møde efter reglerne om udvidet votering, jf. § 55, stk. 2, nr. 1.

Stk. 2. Ankestyrelsen kan i sager, som er omfattet af § 52 a, stk. 1 eller 3, beslutte, at afgørelse skal træffes på et møde eller ved skriftlig indstilling til medlemmerne, jf. § 53, stk. 1-3.

Kapitel 3: Generelt

I dette afsnit gengives de relevante afsnit fra vejledningen til aktivlovens kapitel 10 og vejledning om lov om aktiv socialpolitik.

De relevante afsnit fra vejledningerne er gengivet, da de giver en god generel beskrivelse af reglerne, og idet der ikke er noget i vejledningerne, som er i strid med Ankestyrelsens praksis.

Det bemærkes, at nogle af de principmeddelelser, der er henvist til i vejledningerne, nu er ophævede og indarbejdet i nyere principmeddelelser. De er således stadig udtryk for praksis, men er blot erstattet af nyere afgørelser.

Det bemærkes også, at aktivlovens § 85 blev ændret pr. 1. januar 2020. Det betyder, at sager om hjælp til flytteudgifter skal behandles efter aktivlovens § 85, stk. 1 og stk. 2, hvor det tidligere var Ankestyrelsens praksis, at ansøgningen skulle behandles først efter aktivlovens § 85, stk. 1, og dernæst efter aktivlovens § 81. Ankestyrelsens tidligere praksis fremgår af principmeddelelsen 27-15. Denne principmeddelelse er omskrevet i principmeddelelse 18-22, så det ikke længere fremgår, at ansøgninger om hjælp til flytteudgifter, skal behandles efter § 85 og dernæst § 81. Betingelserne for at få hjælp til enkeltudgifter til en flytning er uændret og Ankestyrelsens praksis om hjælp til enkeltudgifter til flytning, hvor afgørelsen er behandlet efter aktivlovens § 81, gælder derfor stadig. Det er således den samme vurdering, der skal foretages efter § 85, stk. 2, som tidligere skulle foretages efter § 81. Vejledningens punkter omkring § 81 er dermed også relevante for § 85, stk. 2.

I forbindelse med ændringen af § 85, stk. 2 blev § 81 også ændret, så det fremgår af § 81, 4. pkt., at hjælp til flytning alene kan ydes efter aktivlovens § 85.

Det er det retlige udgangspunkt, at det er ansøgerens opholdskommune, der skal behandle ansøgninger og give hjælp efter den sociale lovgivning. Sådan har det også været med hjælp til flytteudgifter efter aktivloven indtil § 85 blev ændret. Efter lovændringen er det nu den kommune, som den bolig ansøgeren ønsker at flytte til, der skal behandle en ansøgning om hjælp til flytteudgifter, altså tilflytningskommunen.

VEJLEDNING OM HJÆLP I SÆRIGE TILFÆLDE OG HJÆLP TIL EVERLEVENDE EFTER KAPITEL 10 OG 10 A I LOV OM AKTIV SOCIALPOLITIK

KAPITEL 1

Generelt om hjælp i særlige tilfælde

4. Aktivlovens kapitel 10 indeholder regler om hjælp til bl.a. rimeligt begrundede enkeltudgifter, hjælp til sygebehandling, medicin og tandpleje samt hjælp til flytning. Der er tale om hjælp, som ikke er løbende hjælp til forsørgelse i modsætning til fx kontanthjælp.

Hjælpen efter kapitel 10 er skattefri efter ligningslovens § 7, nr. 9 og påvirker ikke modtagerens personfradrag.

Hjælpen efter §§ 81, 81a, 82, 83, 84 og 85 er trangsbestemt. Det betyder, at der kun kan ydes hjælp efter disse bestemmelser, hvis ansøgeren ikke selv har økonomisk mulighed for at betale udgiften.

Ved vurderingen af, om ansøgeren selv har mulighed for at betale udgiften, lægges der vægt på ansøgerens rådighedsbeløb og formue. Der lægges også vægt på, om ansøgeren har mulighed for at betale udgiften ved hjælp af en afdragsordning eller ved hjælp af et lån. Som udgangspunkt er det forholdene på tidspunktet for kommunens afgørelse, der er afgørende for, om betingelserne for hjælp er opfyldt.

Hjælp efter aktivlovens kapitel 10 er subsidiær i forhold til hjælp efter anden lovgivning. Aktivlovens § 83 om hjælp til samværsudgifter skal dog anvendes forud for pensionslovens regler om personligt tillæg. Se nærmere nedenfor under pkt. 44.

Rådighedsbeløb

5. Rådighedsbeløbet fastlægges med udgangspunkt i de månedlige nettoindtægter fratrukket de rimelige og nødvendige faste udgifter. Rådighedsbeløbet skal dække udgifterne til mad, tøj og andre udgifter, se fx principmeddelelse 75-14.

Rimelige og nødvendige faste udgifter kan for eksempel være udgifter til husleje, herunder el, vand og varme, telefonabonnement, internet, børnepasning og børnebidrag. Eksemplerne er ikke udtømmende. Udgiften til børnebidrag medregnes som en rimelig og nødvendig udgift i det omfang, bidraget betales, se principmeddelelse 55-15.

Som eksempler på udgifter, der som udgangspunkt ikke medregnes, kan nævnes udgifter til håndkøbsmedicin, afdrag på gæld, kabel-tv, ulykkesforsikring og privatskole, se principmeddelelserne 27-15 og 75-14.

Formue

6. Hvis ansøgeren har formue i form af kontantbeløb eller andre formuegoder, der kan dække den ansøgte udgift, kan der ikke ydes trangsbestemt hjælp. Hvis formuen består af andre formuegoder, er det en betingelse, at ansøgeren har mulighed for at realisere formuegodet, jf. principmeddelelserne A-24-04 og 42-15.

Afdragsordning og lån

7. Hvis ansøgeren kan betale udgiften ved at indgå en afdragsordning eller ved at optage et lån, kan der ikke ydes trangsbestemt hjælp. Se fx principmeddelelsen 102-09 om muligheden for optagelse af SU-lån. Det er dog en betingelse, at det er realistisk, at ansøgeren kan betale

de løbende afdrag. Ved vurderingen heraf indgår afdragernes størrelse, afdragsordningens tidsmæssige udstrækning og ansøgerens økonomi, jf. principmeddelelse 75-14.

Det kan ikke uden videre lægges til grund, at borgeren kan opnå en afdragsordning. Det er en del af sagens oplysning, og kommunen skal derfor indhente oplysninger fra borgeren, om borgeren har forsøgt at få en afdragsordning, jf. principmeddelelse 18-14.

KAPITEL 2

Hjælp til rimeligt begrundede enkeltudgifter

- 8.** Hjælp til betaling af rimeligt begrundede enkeltudgifter efter § 81 forudsætter,
- 1) at ansøgeren har været ude for ændringer i sine forhold (social begivenhed),
 - 2) at ansøgerens egen afholdelse af udgifterne i afgørende grad vil vanskeliggøre den pågældendes og familiens muligheder for at klare sig selv i fremtiden (forebyggende sigte), og
 - 3) at hjælpen normalt kun ydes, hvis udgiften er opstået som følge af behov, der ikke har kunnet forudses (uforudsigelighed).

Personkreds

9. Kravet om en social begivenhed svarer til kravet for at modtage kontanthjælp m.v. efter lovens § 11. Af principmeddelelse 81-13 følger, at en person, der opfylder betingelserne for at modtage kontanthjælp, også opfylder betingelsen om en social begivenhed i aktivlovens § 81.

§ 81 er dog ikke forbeholdt personer, som modtager hjælp efter § 11. Kommunen kan give hjælp til rimeligt begrundede enkeltudgifter, selv om ansøgeren ikke i øvrigt får hjælp efter aktivloven.

Visse sociale begivenheder har en begrænset varighed. Af principmeddelelse 160-09 ses, at en ægtefælles død kan være en social begivenhed, og at denne sociale begivenhed varer, indtil den økonomiske situation er genoprettet. En social begivenhed i form af samlivsophør, separation og skilsmisse vil også have en begrænset varighed.

Forebyggende sigte

10. Kravet om et forebyggende sigte betyder, at netop det at afholde denne udgift i afgørende grad vil bringe ansøgerens og familiens økonomiske situation ud af balance. Kommunen må i den forbindelse vurdere, om personer med en lavere indkomst normalt vil kunne afholde en sådan udgift.

Da hjælpen skal have et forebyggende sigte, er det en forudsætning, at ansøgeren ikke vil have brug for hjælp måned efter måned. I principmeddelelsen 169-12 blev der givet afslag på hjælp til husleje, idet ansøgeren ikke fremover ville være i stand til at klare sig selv. Han havde hidtil fået hjælp til huslejen fra sin mor, som ikke længere kunne hjælpe ham. Der var

ikke oplysninger om, at han havde nogen indtægter, herunder indtægt i form af løbende hjælp til forsørgelse. Huslejen var på ca. 4.700 kr. pr. måned.

Det bemærkes i den forbindelse, at der undtagelsesvis kan ydes hjælp til løbende udgifter, hvis der kun er behov for hjælpen i en kort afgrænset periode.

Uforudsigelighed

11. Kravet om uforudsigelighed betyder, at ansøgeren ikke har kunnet tage hensyn til den opståede udgift i sine løbende dispositioner. Udgifter, som man får som følge af fx skilsmisse, betragtes i almindelighed som uforudsigelige udgifter.

Udgifter til fx boligindskud, almindelig udskiftning af køleskabe og andre anskaffelser til husholdningen samt udgifter i anledning af fødsel, dåb og konfirmation må derimod normalt anses for at være udgifter, som det må forventes, at man sparer op til.

Der skal foretages en konkret og individuel vurdering af, om den ansøgte enkeltudgift er forudsigelig. Vurderingen skal ske på baggrund af det konkrete informationsniveau, ansøgeren havde adgang til samt ansøgerens konkrete forudsætninger for at forudse udgiften, jf. principafgørelse 17-14.

Det behøver ikke nødvendigvis være udgiftsbehovet, som ikke har kunnet forudses. Der kan også være tale om likviditetsmæssige problemer, som bevirker, at der er behov for hjælp til enkeltudgifter, som under normale forhold kan afholdes inden for den løbende indtægt.

Det er også muligt at yde hjælp til rimeligt begrundede enkeltudgifter, som er forudsigelige, hvis ansøgeren ikke har haft økonomisk mulighed for at spare op til udgiften.

Eksempler på enkeltudgifter

12. Hvad der forstås ved rimeligt begrundede enkeltudgifter, vil afhænge af en konkret vurdering i det enkelte tilfælde. Udgifter, der opstår som følge af brand, oversvømmelser, tyveri m.v., og som ikke dækkes på anden måde, vil ud fra en konkret vurdering i det enkelte tilfælde kunne anses for rimeligt begrundede enkeltudgifter, hvis der er tale om nødvendige udgifter.

Ankestyrelsen har i principmeddelelse 21-16 truffet afgørelse om, at udgifter til en nærtstående begravelse kan være rimeligt begrundede enkeltudgifter.

En udgift til nyanskaffelser er ikke nødvendigvis rimeligt begrundet, idet det afgørende må være anvendeligheden af effekterne. Brugte effekter anskaffet i et genbrugscenter kan have en anvendelighed, der dækker ansøgerens behov, jf. principmeddelelse A-27-06.

Der kan som udgangspunkt ikke ydes hjælp til udgifter, hvis behovet for hjælp er opstået som følge af en pålagt sanktion. I helt særlige situationer kan der dog ydes hjælp selvom ansøgeren er pålagt en sanktion. Se principmeddelelserne A-9-02, A-19-02 og 13-09.

Der kan i nogle tilfælde ydes hjælp efter § 81 til gebyrer og egenbetaling fastsat i anden lovgivning.

Hvis specialbestemmelser i anden lovgivning udtømmende regulerer mulighederne for at få hjælp, udelukker dette normalt, at aktivlovens § 81 kan bringes i anvendelse. Hvis

specialbestemmelsen ikke gør udtømmende op med mulighederne for at få hjælp, kan aktivlovens § 81 normalt bringes i anvendelse i det omfang, der ikke er ydet støtte efter specialbestemmelsen, og ansøgeren opfylder de øvrige betingelser i aktivlovens § 81.

Ankestyrelsen har i principmeddelelsen 67-14 truffet afgørelse om, at der kan ydes hjælp til separations- og skilsmissegebyr.

Ankestyrelsen har i principmeddelelse 56-15 truffet afgørelse om, at der efter § 81 kan ydes hjælp til transportudgifter til behandling, hvis der er tale om en behandling, der ikke er ydet støtte til efter § 82, og hvis udgiften ikke dækkes efter reglerne om befordringsgodtgørelse i sundhedslovgivningen.

Undtagelse

13. Kommunen kan efter en konkret vurdering undtagelsesvis yde hjælp til rimeligt begrundede enkeltudgifter, der har kunnet forudses, hvis afholdelsen er af helt afgørende betydning for ansøgerens eller familiens livsførelse.

Det kan fx være hjælp til betaling af huslejerestance, hvis en familie med børn ellers vil blive sat på gaden på grund af huslejerestancen. Ankestyrelsen har i principmeddelelsen 13-09 truffet afgørelse om at yde hjælp til en forudsigelig udgift (huslejerestance), idet afholdelsen af udgiften var af helt afgørende betydning for ansøgerens og familiens livsførelse. Der blev lagt vægt på, at ansøger ikke tidligere var blevet sanktioneret for udeblivelser fra samtaler, at hun ikke tidligere havde modtaget hjælp til huslejerestance, og at hun var enlig forsørger til 4 børn, herunder et barn, som var autist. Hvis en ansøger, som modtager hjælp efter aktivloven, til stadighed har problemer med at betale huslejen til tiden, kan kommunen overveje at administrere hjælpen efter lovens § 90.

Kommunen kan ligeledes undtagelsesvis yde hjælp til en enlig eller en familie ved at betale truende gældsposter.

Det er ikke muligt at yde hjælp efter § 81 til betaling af gæld til det offentlige, fx skatterestancer og bøder. Evt. hjælp til afvikling af sådan gæld må løses efter de regler, der gælder for det pågældende område.

Tilbagebetaling af boligindskud

14. Hvis kommunen yder hjælp efter § 81 til betaling af boligindskud, eller hvad der kan sidestilles hermed, skal modtageren tilbagebetale hjælpen efter lovens § 92, stk. 1, 2. pkt. Spørgsmålet om tilbagebetaling er nærmere omtalt i afsnit 12.1.2 i Vejledning om lov om aktiv socialpolitik af 5. marts 1998.

KAPITEL 7

Hjælp til flytning

48. Kommunen kan efter § 85, stk. 1 yde hjælp til en flytning, som forbedrer ansøgerens eller familiens bolig- eller erhvervsforhold. Det er en betingelse for at yde hjælp, at hverken ansøgeren eller ægtefællen har indtægter eller formue, som kan dække behovet.

§ 85 er en specialbestemmelse, som vedrører muligheden for at få hjælp til en flytning, der er begrundet i bolig- eller erhvervsmæssige forhold. Muligheden for at yde hjælp til flytning, der

alene er begrundet i bolig- eller erhvervsmæssige forhold, kan således kun ydes efter § 85. I de tilfælde, hvor flytningen skyldes andre forhold end bolig- og erhvervsmæssige forhold, kan der ydes hjælp efter aktivlovens § 81, jf. principmeddelelse 27-15.

Hvilke udgifter

49. Kommunen kan fx yde hjælp til udgifter til depositum/indskud (jf. principmeddelelse 27-15), transport af indbo og rejseudgifter for ansøgeren og familien.

Hvis kommunen yder hjælp efter § 85 til betaling af boligindskud, eller hvad der kan sidestilles hermed, skal modtageren tilbagebetale hjælpen efter lovens § 92, stk. 1, 2. pkt. Spørgsmålet om tilbagebetaling er nærmere omtalt i afsnit 12.1.2 i Vejledning om lov om aktiv socialpolitik af 5. marts 1998.

Boligmæssig forbedring

50. Det er ikke enhver forbedring af boligforholdene, som er en boligmæssig forbedring i lovens forstand. Det må tillige kræves, at dispositionen er rimelig set i forhold til ansøgerens samlede situation, herunder den pågældendes mulighed for selv at afholde den fremtidige husleje. For at dispositionen er rimelig, må det kræves, at den ansøgte bolig er passende i forhold til ansøgers behov. Det er en konkret vurdering i det enkelte tilfælde, om der er tale om en passende bolig.

Ankestyrelsen har i principmeddelelsen 27-15 truffet afgørelse om, at der ikke kan gives afslag på hjælp til flytning alene med den begrundelse, at ansøgeren har haft mulighed for at spare op til udgiften. Der kan heller ikke gives afslag alene med den begrundelse, at ansøger selv er skyld i at være uden bolig. Ansøgerens forhold forud for ansøgningen kan dog få betydning for, hvilken bolig der må anses for passende.

Der er ikke nødvendigvis ret til hjælp til indflytning i den ansøgte bolig, hvis ansøgers boligproblem kan løses på andre måder. Der kan være tale om en bolig med lavere indflytningsomkostninger eller en bolig med mulighed for beboerindskudslån. Ansøger kan eventuelt henvises til en midlertidig løsning af sit boligproblem.

Ved vurderingen af en ansøgers mulighed for at afholde boligudgiften i den nye bolig skal kommunen tage udgangspunkt i nettoboligudgiften efter beregning af boligsikring efter lov om individuel boligstøtte.

Flytning til en billigere bolig kan ikke i sig selv betegnes som en boligmæssig forbedring, med mindre der flyttes fra en forholdsvis dyr bolig til en bolig med en husleje, der bedre passer til lejerens eller familiens økonomi, og risikoen for udsættelse dermed reduceres.

Der kan ikke ydes hjælp til flytning til en bolig, som er ulovlig efter anden lovgivning, da det ikke kan betegnes som en boligmæssig forbedring.

Erhvervsmæssig forbedring

51. En forbedring af erhvervsforholdene forudsætter, at ansøgeren er sikret arbejde, og at arbejdet er mere end blot midlertidigt.

Flytning som led i start på en uddannelse vil normalt ikke være en sådan forbedring af de erhvervsmæssige forhold, at betingelserne for at yde hjælp til flytning er opfyldt. For at

betingelsen om erhvervsmæssig forbedring er opfyldt, skal der være udsigt til en umiddelbar eller snarlig beskæftigelse, der i hvert fald for en periode kan sætte ansøgeren i stand til at forsørge sig selv.

VEJLEDNING OM LOV OM AKTIV SOCIALPOLITIK

Socialministeriets vejledning nr. 39 af 5. marts 1998

KAPITEL 11

Udbetaling af hjælp

11.1 Forudgående ansøgning

421. Efter § 88 kan en person normalt ikke få hjælp til udgifter, som den pågældende har påtaget sig, inden vedkommende har ansøgt kommunen om hjælp.

Det svarer til gældende praksis, dog med den ændring, at kommunen fremover som hovedregel vil kunne give afslag på hjælp alene med den begrundelse, at ansøgeren har påtaget sig udgiften forud for ansøgningen.

Kravet om forudgående ansøgning gælder for både løbende hjælp og hjælp til enkeltudgifter.

Der er ikke i loven krav om, hvilken form ansøgningen skal have. En ansøgning kan derfor være skriftlig eller mundtlig.

Kapitel 4: Betingelser for ret til hjælp til flytteudgifter

HVAD FORSTÅS VED BEGREBET FLYTTEUDGIFTER?

Bestemmelsen i aktivlovens § 85 vedrører hjælp til flytning. Som det fremgår af vejledningens punkt 49, kan kommunen f.eks. yde hjælp til udgifter til transport af indbo og rejseudgifter for ansøgeren og familien.

I forbindelse med behandlingen af principmeddelelsen A-4-05 (nu indarbejdet i 18-22) indhentede Ankestyrelsen en udtalelse fra Socialministeriet, om der var hjemmel til at betale boligindskud efter § 85.

Ministeriet udtalte, at i Socialministeriets vejledning af 5. marts 1998 om lov om aktiv socialpolitik, punkt 415, var der givet nogle eksempler på hvilke udgifter, der kunne ydes hjælp til efter aktivlovens § 85. Det fremgik, at "Kommunen kunne f.eks. yde hjælp til udgifter til transport af indbo og rejseudgifter for ansøgeren og familien".

Der var ikke hermed tale om en udtømmende opregning af hvilke udgifter, der kunne ydes hjælp til. Det forhold, at boligindskud ikke var nævnt som et af eksemplerne i vejledningens punkt 415, kunne ikke tages som udtryk for, at ministeriet havde ment, at boligindskud ikke skulle være omfattet af aktivlovens § 85 om hjælp til flytteudgifter.

Principmeddelelsen A-4-05 er indarbejdet i principmeddelelse 18-22, men retstilstanden er uændret. Det betyder, at udgifter til depositum/beboerindskud kan dækkes efter § 85 som en flytteudgift. I praksis er depositum formentligt den hyppigst ansøgte flytteudgift efter § 85.

I forbindelse med behandlingen af principmeddelelsen A-20-99, som er gældende, blev der taget stilling til, at der ikke kunne ydes bevilling af hjælp til en halv måneds husleje mod tilbagebetaling, som ansøgeren fik bevilliget sammen med hjælp til boligindskud efter aktivlovens § 92, stk. 1.

Ankestyrelsen fandt, at huslejen ikke kunne kræves tilbagebetalt efter § 92, da huslejen alene var beregnet til at dække ansøgers boligudgift for den angivne periode. Der var således ikke tale om en mulighed for opsparing, som ville kunne komme ansøger til gode ved en eventuel fraflytning af lejemålet.

HVORFOR BÅDE § 85, STK. 1 OG STK. 2?

Årsagen til, at vi henviser til såvel § 85, stk. 1 som § 85, stk. 2 i aktivloven findes i vores principmeddelelse 19-22. Det fremgår heraf, at ansøgninger om hjælp til flytteudgifter skal behandles efter aktivlovens § 85. Kommunen skal først behandle ansøgninger om hjælp til flytteudgifter efter aktivlovens § 85, stk. 1, og derefter efter aktivlovens § 85, stk. 2.

Bestemmelsen i aktivlovens § 85, stk. 1 vedrører udelukkende hjælp til flytning, mens aktivlovens § 85, stk. 2 er en generel bestemmelse, der giver mulighed for at yde hjælp til rimeligt begrundede enkeltudgifter, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Hvis

betingelserne i aktivlovens § 85, stk. 1 ikke er opfyldt, skal der tages stilling til, om der kan ydes hjælp efter aktivlovens § 85, stk. 2 af andre grunde end dem, der er nævnt i aktivlovens § 85, stk. 1. Der kan således ikke gives afslag på hjælp til flytning alene med den begrundelse, at betingelserne i aktivlovens § 85, stk. 1 ikke er opfyldt.

I langt de fleste tilfælde vil et afslag på hjælp efter § 85, stk. 1 dog medføre, at der tillige skal meddeles afslag på hjælp efter § 85, stk. 2. Hvis en flytning ikke findes at medføre en bolig- eller erhvervsmæssig forbedring, er det vanskeligt at forestille sig, at flytteudgiften af andre grunde vil kunne anses for at være en rimeligt begrundet enkeltudgift. Dette kan dog ikke udelukkes, hvorfor der må foretages en konkret vurdering af, om der er forhold vedrørende flytningen, som ikke er begrundet i ansøgerens bolig- eller erhvervsforhold, der kan medføre, at der er tale om en rimelig begrundet enkeltudgift.

Det kan derimod helt udelukkes, at de økonomiske betingelser for hjælp efter aktivlovens § 85, stk. 2 vil være opfyldte, hvis de ikke er opfyldte efter § 85, stk. 1, da den økonomiske vurdering heraf, er den samme.

HVAD ER BETINGELSERNE FOR HJÆLP EFTER § 85, STK. 1?

Aktivlovens § 85, stk. 1 indeholder to betingelser, som begge skal være opfyldt, for at der kan ydes hjælp til flytning:

1. Flytningen skal forbedre ansøgerens eller familiens bolig- eller erhvervsforhold
2. Hverken ansøgeren eller ægtefællen skal have økonomisk mulighed for at afholde udgifterne

Hvis flytningen sker til udlandet, jf. aktivlovens § 85, stk. 3, er det ud over betingelserne i stk. 1, endvidere en forudsætning for hjælp:

1. At ansøgeren er statsborger i eller har særlig tilknytning til vedkommende land,
2. Eller at ansøgeren er sikret varige arbejdsmuligheder i landet.

FORBEDRING AF BOLIGFORHOLD

Vurderingen af, hvorvidt der er tale om en boligmæssig forbedring af ansøgerens forhold knytter sig først og fremmest til forholdene omkring ansøgeren og dennes familie samt ansøgerens aktuelle bolig (eller mangel på samme).

I vores principmeddelelse 18-22 fremgår det, at formålet med bestemmelsen blandt andet er at yde den nødvendige hjælp til, at ansøgeren kan få en efter sine forhold rimelig bolig. Der kan eksempelvis være tale om forhold vedrørende boligens stand, størrelse, indretning, beliggenhed og boligudgifter mv.

Vejledningen til aktivlovens § 85, stk. 1 understreger også, at det er ikke enhver forbedring af boligforholdene, som er en boligmæssig forbedring, da det tillige må kræves, at dispositionen er rimelig set i forhold til ansøgerens samlede situation fx den pågældendes mulighed for selv at afholde den fremtidige husleje, og at den ansøgte bolig er passende i forhold til ansøgers behov.

Vejledningen indeholder et eksempel på en boligmæssig forbedring, der omhandler den situation, hvor der flyttes fra en bolig med en boligudgift, der ikke svarer til ansøgerens eller familiens økonomiske situation til en bolig med en lavere boligudgift.

Heraf følger det modsætningsvist, at hvis borgerens aktuelle boligudgift svarer til borgerens økonomiske formåen, er det ikke i sig selv udtryk for en boligmæssig forbedring at flytte til en billigere bolig.

”PASSENDE BOLIG”

Det vil ikke være udtryk for en boligmæssig forbedring at yde hjælp til en person, der allerede har en, efter sine forhold, passende bolig. Vurderingen af om der er tale om en boligmæssig forbedring, må derfor tage udgangspunkt i ansøgerens boligforhold på ansøgningstidspunktet.

Ved vurderingen af om ansøger har en efter sine forhold ”passende bolig” indgår de faktiske forhold vedrørende boligen sammenholdt med ansøgerens konkrete situation, herunder ansøgerens alder, hustandens sammensætning, ansøgerens økonomiske forhold og øvrige livsvilkår. Det er således ikke en betingelse for hjælp efter aktivlovens § 85, at ansøgeren er boligløs.

Som eksempel herpå har Ankestyrelsen ved principmeddelelse SM-O-16-95 behandlet to sager om flyttehjælp til ansøgere, der flyttede fra et værelse til en lejlighed beliggende i en anden kommune. Ankestyrelsen fandt, at flytningen i begge sager havde medført en forbedring af ansøgerens boligmæssige forhold under hensyn til, at de ved flytningen havde opnået selvstændig bolig med eget bad og køkken, og den månedlige boligudgift måtte anses for at være rimelig. I begge sager blev der endvidere lagt vægt på ansøgernes alder, henholdsvis 33 og 36 år. I den ene sag var der yderligere det særlige forhold, at ansøgers mulighed for samvær med sine to børn ville bedres ved flytningen.

Det fremgår af principmeddelelsen 18-22, at en ansøger efter omstændighederne kan henvises til andre løsninger på boligproblemet, som efter en konkret vurdering kan anses for passende. Der kan være tale om boliger med lavere indflytningsomkostninger eller boliger, som kan udgøre en midlertidig løsning på problemet.

Ved vurderingen af, om ansøger kan henvises til en midlertidig løsning af boligproblemet, kan der fx lægges vægt på størrelsen og sammensætningen af ansøgerens husstand, og om der er mulighed for fremadrettet at spare op til flytteudgifterne. Det kan efter omstændighederne endvidere indgå i vurderingen, om ansøgeren forud for ansøgningen har haft anledning til og mulighed for at spare op til flytteudgifterne, eller om ansøger selv er skyld i at være uden bolig.

FLYTNINGEN AF VÆRE EN ”RIMELIG DISPOSITION”

Vurderingen af, om en flytning er en rimelig disposition, knytter sig alene til ansøgerens forhold i relation til den ansøgte bolig. Det skyldes, at dispositionen aldrig vil være rimelig, hvis det vurderes, at ansøgeren allerede har en passende bolig. Vurderingen af, om det er tale om en rimelig disposition, vil derfor skulle ske i tilfælde, hvor ansøgeren er boligløs eller hvor ansøgerens hidtidige bolig ikke er passende, jf. afsnittet ovenfor.

Hvis den bolig, der søges om hjælp til, ikke er "passende", er der tale om en situation, hvor dispositionen samlet set ikke er rimelig, hvorfor der ikke kan ydes hjælp til flytning til den pågældende bolig. Dette gælder uanset, om ansøger forud for flytningen var boligløs eller ej.

Selvom borgeren godt kan betale huslejen, vil boligen alligevel ikke være "passende", hvis kommunen konkret kan anvisе en billigere bolig, som dækker borgerens behov. Det samme gælder, hvis kommunen kan anvisе en almennyttig bolig, der dækker borgerens behov, hvortil der kan ydes indskudslån.

Kommunen skal dog anvisе konkrete boliger, som den vurderer er "passende" for ansøgeren. Dernæst må kommunen forholde sig til, om ansøgeren selv – helt eller delvist – kan afholde udgiften til den anviste bolig, hvis det ikke er muligt for ansøgeren at få hjælp efter anden lovgivning.

ØKONOMISK TRANG

Den anden betingelse i § 85, stk. 1, er, at ansøgeren ikke har økonomisk mulighed for at betale udgifterne.

Hvis ansøgeren har en ægtefælle er det også en betingelse, at denne eller ægtefællerne samlet set ikke har økonomisk mulighed for at betale udgifterne.

Ved vurderingen af en ansøgers økonomiske forhold følges den samme praksis, som benyttes i forhold til de øvrige bestemmelser i aktivloven, hvor hjælp forudsætter økonomisk trang.

Det vil sige, at der først og fremmest ses på ansøgerens (og ægtefællens) månedlige rådighedsbeløb efter afholdelse af rimelige faste udgifter. Hvis ikke dette beløb er tilstrækkeligt til at betale udgiften til depositum, ses der på, om der er mulighed for en afdragsordning eller låneoptagelse på vilkår, som borgeren har mulighed for at opfylde, eller om flytningen kan afvente, at borgeren har sparet op til de ansøgte flytteudgifter. Det sidste forudsætter naturligvis, at borgerens rådighedsbeløb har en sådan størrelse, at der er et opsparingspotentiale.

Hvis en ansøger har likvid eller tilgængelig omsættelig formue indgår det i vurderingen af, om ansøgeren selv har midler til, enten helt eller delvist, at afholde den ansøgte udgift.

HVAD ER BETINGELSERNE FOR HJÆLP EFTER AKTIVLOVENS § 85, STK. 2?

Som det fremgår af lovens ordlyd og af vejledningen, er der knyttet følgende betingelser for hjælp til aktivlovens § 81 og § 85, stk. 2:

1. Ansøgeren skal have været udsat for ændringer i sine forhold, en såkaldt "social begivenhed"
2. Der skal være tale om enkeltudgifter
3. Udgifterne skal være rimeligt begrundede
4. Pågældendes egen afholdelse af udgifterne vil i afgørende grad vanskeliggøre den pågældendes og familiens muligheder for at klare sig selv i fremtiden (økonomisk vurdering)

5. Der kan kun ydes hjælp, hvis behovet for hjælp til udgiften er opstået som følge af behov, der ikke har kunnet forudses, med mindre udgiften anses for at være af helt afgørende betydning for den pågældendes eller familiens livsførelse.

Samtlige betingelser skal være opfyldt for, at der kan ydes hjælp efter aktivlovens § 85, stk. 2.

RIMELIGT BEGRUNDET ENKELTUDGIFT

Som nævnt ovenfor vil der kun undtagelsesvis være grundlag for at bevilge hjælp til flytteudgifter som en rimeligt begrundet enkeltudgift efter § 85, stk. 2, da ønsket om hjælp til flytning i langt de fleste tilfælde vil skyldes bolig- eller erhvervsmæssige forhold.

ØVRIGE BETINGELSER

Udover, at der skal være tale om en rimeligt begrundet enkeltudgift, er der flere andre betingelser, der skal være opfyldt, for at der kan ydes efter hjælp efter § 85, stk. 2.

For det første skal borgeren have været udsat for ændringer i sine forhold, en såkaldt "social begivenhed". Typiske eksempler på "sociale begivenheder" er arbejdsløshed, sygdom og samlivsophævelse.

Ankestyrelsen har i principmeddelelse 1-23 præciseret, at førtidspensionister efter en konkret vurdering kan være i målgruppen for hjælp til rimeligt begrundede enkeltudgifter, men at det ikke i sig selv udgør en social begivenhed at være førtidspensionist. Ankestyrelsen har også i principmeddelelse 169-12 taget stilling til, at det samme ligeledes gør sig gældende for studerende, der modtager SU.

Betingelsen om "social begivenhed" er særlig i sager om hjælp til flytteudgifter efter aktivlovens § 85, da alle kan få ret til støtte efter aktivlovens § 85, stk. 1, hvorimod persongruppen, der kan få hjælp efter aktivlovens § 85, stk. 2, er indskrænket til ansøgere, der har været udsat for en "social begivenhed".

For det andet kan der normalt ikke ydes hjælp til udgifter, der har kunnet forudses. Selv om udgiften har været forudsigelig, og der har været mulighed for at spare op hertil, men dette ikke er sket, kan der dog ydes hjælp, hvis afholdelse af udgiften er af helt afgørende betydning for personens livsførelse. Ved vurderingen heraf ses der navnlig på, om borgeren er enlig, om der er tale om en familie med børn samt konsekvenserne af ikke at yde hjælpen.

Betingelsen om økonomisk trang er i § 85, stk. 2 formuleret sådan, at "den pågældendes egen afholdelse af udgifterne i afgørende grad vil vanskeliggøre den pågældendes og familiens muligheder for at klare sig selv i fremtiden." I praksis foretages trangsvurderingen på samme måde som efter § 85, stk. 1 og de øvrige bestemmelser om hjælp i særlige tilfælde.

UDGIFTER PÅTAGET FØR ANSØGNING

Det følger af § 88 i aktivloven, at der normalt ikke kan ydes hjælp til udgifter, som ansøgeren har påtaget sig, før der blev ansøgt om hjælp.

Fristkravet i aktivlovens § 88 er dog ikke absolut. Med begrebet "normalt" er der hjemlet skønsmæssig mulighed for, i særlige tilfælde at fravige bestemmelsens hovedregel. Det gælder navnlig i tilfælde, hvor kommunen ikke har opfyldt sin vejledningsforpligtelse, udgiftens afholdelse var akut og ansøgeren inden for en rimelig frist indgiver ansøgning eller i andre særlige tilfælde.

Hvis der ikke er oplysninger, som kan begrunde en fravigelse af hovedreglen i aktivlovens § 88 betyder det, at der ikke skal ske en materiel prøvelse af, om betingelserne for hjælp i henholdsvis aktivlovens §§ 85, stk. 1 og stk. 2 er opfyldt, såfremt ansøger har påtaget sig udgiften, forinden der er søgt om hjælp dertil.

Hvis lejekontrakten er underskrevet (og afleveret til udlejer), før der ansøges om hjælp til depositum, er udgiften påtaget før ansøgningen. Det forhold, at borgeren rent faktisk er flyttet ind i boligen (formentlig) med udlejers accept, uden at have underskrevet lejekontrakten, anses dog ikke for at være udtryk for, at borgeren har påtaget sig udgiften til depositum. Vi lægger således til grund, at borgeren i denne situation vil kunne fraflytte boligen igen uden at være forpligtet til at betale depositum.

KOMMUNENS VEJLEDNINGSFORPLIGTELSE OG HELHEDSORIENTERET SAGSBEHANDLING

Kommunen skal i nødvendigt omfang yde vejledning til borgere, der henvender sig inden for kommunens sagsområde. Det betyder, at hvis kommunen i forbindelse med behandling af en ansøgning om hjælp til flytteudgifter, får oplysninger fra ansøger om, at ansøger har mulighed for at optage et lån fra familie eller andre, har kommunen pligt til at vejlede om konsekvenserne herved.

Kommunen skal således vejlede borger om, at såfremt borger på eget initiativ optager et lån, vil borger som udgangspunkt ikke være berettiget til hjælp efter aktivlovens § 85. Dette fremgår af vores principmeddelelse 6-19.

Kommunen skal ligeledes skal behandle ansøgninger og spørgsmål om hjælp i forhold til alle de muligheder, der findes for at give hjælp efter den sociale lovgivning samt være opmærksom på, om der kan søges om hjælp hos en anden myndighed eller efter anden lovgivning.

Det betyder, at kommunen, hvis den modtager en ansøgning om hjælp efter aktivlovens § 85 skal være opmærksomme på, om borgeren har mulighed for at ansøge om et beboerindskudslån efter boligstøttelovens regler til den ansøgte bolig. Det er hertil kommunen, der har ansvaret for, at ansøgningen bliver behandlet efter anden relevant lovgivning.

Kapitel 5: Praksis – Ankestyrelsens principmeddelelser

Der er ikke tale om en udtømmende opstilling af principmeddelelser men alene dem, som har været relevante i forhold til behandling af mødesagerne. Nogle af principmeddelelserne er truffet på området for hjælp til løbende forsørgelse. Principperne i afgørelserne finder dog også anvendelse i sager om hjælp i særlige tilfælde, herunder hjælp til depositum.

O-16-95

Ankestyrelsen fandt, at flytningen i to sager havde medført en forbedring af ansøgernes bolig-mæssige forhold under hensyn til, at de ved flytningen havde opnået selvstændig bolig, og den månedlige boligudgift måtte anses for rimelig. I begge sager blev der endvidere lagt vægt på ansøgernes alder, henholdsvis 33 og 36 år.

I sag nr. 2 var der yderligere det særlige forhold, at ansøgers mulighed for samvær med sine to børn ville bedres ved flytningen.

A-8-06

Der kan normalt ikke ydes hjælp til udgifter, som er påtaget før ansøgningen. Indholdet af aktivlovens § 88 om, at der skal søges hjælp, før man påtager sig en udgift, er et fasttømret forvaltningsretligt grundprincip, som kun helt undtagelsesvist formodes at skulle kunne fraviges. Et ønske om en bolig i Danmark var ikke af så akut og nødvendig karakter, at der kunne dispenseres fra udgangspunktet.

169-12

Det er en almindelig betingelse for hjælp efter § 81, at borgeren fremover vil være i stand til at klare sig selv, og at borgeren således ikke hver måned vil have brug for hjælp efter § 81. Alene i det tilfælde vil der være tale om en rimeligt begrundet enkeltudgift.

Hjælp efter § 81 har et forebyggende sigte med henblik på at undgå, at borgerens økonomiske situation bringes ud af balance på en sådan måde, at den pågældendes muligheder for at klare sig selv i fremtiden i afgørende grad vanskeliggøres. En formålsfortolkning af bestemmelsen må således føre til, at der ved bevilling af hjælp efter § 81 må være en underliggende forudsætning om, at borgeren ikke hver måned vil have brug for hjælp efter § 81.

En bevilling af hjælp til husleje efter § 81 skal således fungere som et rygstød for borgeren, således at borgeren kan komme videre i form af selv at kunne afholde udgiften til husleje for fremtiden.

6-19

Bevilling af hjælp i særlige tilfælde forudsætter, at der er et forsørgelsesbehov, der ikke kan dækkes på andre måder end ved bevilling af hjælp. Det er ikke tilstrækkeligt for bevilling af hjælp i særlige tilfælde, at borgeren opfylder betingelserne på et tidspunkt undervejs i ansøgningsforløbet. Det er også en betingelse, at der er et forsørgelsesbehov på udbetalingstidspunktet.

Det forhold, at borgeren mellem ansøgningstidspunktet og kommunens afgørelsestidspunkt, får udbetalt beløb, der skal dække den løbende forsørgelse, vil ikke alene kunne begrunde, at

der ikke er et behov for hjælp i særlige tilfælde, på afgørelsestidspunktet. Der skal således foretages en konkret vurdering af, om udbetalingen af forsørgelsesydelsen - ud over at dække forsørgelsen - også kan afhjælpe det konkrete behov for hjælp i særlige tilfælde.

Afgørelsestidspunktet er det tidspunkt, hvor kommunen, efter oplysning af sagen, træffer sin (første) afgørelse, og ikke det tidspunkt, hvor kommunen genvurderer sagen. Kan kommunen først i forbindelse med genvurderingen foretage en reel vurdering af ansøgningen, fordi borgeren først i forbindelse med klagen og genvurderingen medvirker til sagens oplysning, kan kommunens genvurdering undtagelsesvist betragtes som afgørelsestidspunktet.

Hvis borger på eget initiativ optager lån for at afholde en ansøgt udgift, kan der normalt gives afslag på hjælp alene med den begrundelse, at ansøger selv kan afholde udgiften. Dette gælder også, hvis borger låner pengene af familie eller venner.

Ankestyrelsen foretager en prøvelse af kommunens afgørelse med udgangspunkt i forholdene på tidspunktet for kommunens afgørelse. Hvis der under Ankestyrelsens behandling af sagen fremkommer nye oplysninger vedrørende forholdene på tidspunktet for kommunens afgørelse (nova), eller hvis der fremkommer nye oplysninger om forhold, der er indtrådt efter kommunens afgørelse (mellekommende fakta), skal disse oplysninger inddrages i Ankestyrelsens vurdering.

1-20

Der kan ikke ydes transbestemt hjælp i særlige tilfælde, hvis ansøger selv kan betale for behandlingen. Det indgår i vurderingen af, om ansøger selv kan betale for behandlingen, om ansøgeren har formue.

Ved vurderingen af, om ansøgeren har formue, skal midler, der stammer fra en mengodtgørelse eller godtgørelse for anden ikke økonomisk skade, ikke vurderes på anden måde end andre former for formue. Kommunen kan således give afslag på hjælpen, hvis ansøgeren selv er i stand til at afholde den ansøgte udgift ved at bruge formue, som stammer fra en mengodtgørelse.

Reglen om, at kommunen skal se bort fra formue, som stammer fra godtgørelse for varigt mén og ikke-økonomisk skade, som gælder ved eksempelvis bevilling af kontanthjælp, finder ikke anvendelse ved ansøgning om hjælp i særlige tilfælde.

18-22

Kommunen kan efter aktivlovens § 85 yde hjælp til en flytning, der forbedrer ansøgerens eller familiens bolig- eller erhvervsforhold. Det er en betingelse for hjælpen, at ansøgeren ikke selv har økonomisk mulighed for at betale udgiften.

Formålet med bestemmelsen er blandt andet at yde den nødvendige hjælp til, at ansøgeren kan få en efter sine forhold rimelig bolig.

Der ikke kan gives afslag på hjælp til flytning alene med den begrundelse, at ansøgeren har haft mulighed for at spare op til udgiften. Der kan heller ikke gives afslag alene med den begrundelse, at ansøger selv er skyld i at være uden bolig. Ansøgerens forhold forud for ansøgningen kan dog få betydning for, hvilken bolig der må anses for passende.

19-22

Det følger af principmeddelelsen, at en ansøgning om hjælp til flytning først skal behandles efter aktivlovens § 85 stk. 1 og derefter efter aktivlovens § 85, stk. 2.

Kommunen kan give hjælp efter aktivlovens § 85, stk. 1, hvis

- flytningen forbedrer borgerens eller familiens bolig- eller erhvervsmæssige forhold og
- borgeren eller dennes ægtefælle ikke selv kan betale flytteudgiften.

Hvis flytningen ikke forbedrer borgerens eller familiens bolig- eller erhvervsmæssige forhold, kan kommunen give hjælp til flytteudgifterne efter aktivlovens § 85, stk. 2. Kommunen kan give hjælp efter aktivlovens § 85, stk. 2, hvis

- der er tale om en rimelig begrundet enkeltudgift til flytning,
- borgeren har været ude for ændringer i sine forhold, og
- borgeren ikke selv har økonomisk mulighed for at betale flytteudgifterne.

Kapitel 6: De konkrete mødesager

GENERELT

Temamødet omfatter 25 konkrete sager – svarende til 42 afgørelser - som bidrager til at belyse Ankestyrelsens praksis om hjælp til flytteudgifter efter lov om aktiv socialpolitik §85. Sagerne er udvalgt for at belyse vores almindelige praksis på området, og omfatter derfor også sager, hvor vi er enige i kommunernes afgørelser, da den type af sager sjældent vil blive udtaget til principiel behandling.

I 41 afgørelser er kommunens afgørelse blevet stadfæstet, hvor 29 afgørelser er blevet stadfæstet med en ændret begrundelse af Ankestyrelsen.

Ud af disse er 19 stadfæstet med den begrundelse, at ansøgeren efter oversendelsen af sagen til Ankestyrelsen er flyttet ind i den ansøgte bolig og har lånt pengene til afholdelsen af den ansøgte udgift eller har indgået en afdragsordning med udlejeren på eget initiativ.

De resterende 10 afgørelser er stadfæstet med den begrundelse, at ansøgeren efter oversendelsen af sagen til Ankestyrelsen er flyttet ind i et andet lejemål end det ansøgte, hvorfor der lægges til grund, at ansøgerens boligmæssig problem, er blevet løst på anden vis end ved indflytning i den ansøgte bolig.

Én afgørelse er blevet hjemvist til kommunen til fornyet behandling på grund af manglende oplysninger fra ansøgerens udlejer om, hvornår lejekontrakten på den ansøgte bolig, som borger havde underskrevet inden ansøgningen, var kommet til dennes kundskab.